

koliv Rudolf M. Žalovaná netvrdila že se v době podání žaloby Rudolf M. jako dědic k pozůstalosti přihlásil a k zastupování jejímu byl oprávněn. Žalovaná firma také právním zástupcem plnou mocí vykázaným celý spor provedla. Z toho vyplývá, že tu uplatňovaných zmatečností rozsudku a řízení jemu předcházejícího podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. a § 7 c. ř. s. není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podnik vedený pod firmou Šimon M. se vede po úmrtí majitele Šimona M-a dále pod touto firmou na účet pozůstalosti. Žalobkyně byla by jistě oprávněna podati žalobu na pozůstalost po Šimonu M-ovi, není však nijak závadné, když se pozůstalost žaluje pod jménem firmy, když se zažalovaná pohledávka týká podniku vedeného pod touto firmou na účet pozůstalosti. Firma jako taková nemůže býti sice žalována, ale žalován může býti kupec pod svou firmou a tímto kupcem jest zde pozůstalost (srov. rozh. čís. 10373 sb. n. s.). Jako zástupce pozůstalosti byl zapsán dne 8. března 1932 do obchodního rejstříku ředitel podniku Max Z., a ježto byla tomuto žaloba doručena, nelze mluvit o zmatečnosti dovolatelkou vytýkané.

Čís. 14357.

Nejde o porušení předpisu § 416 c. ř. s., ani o zmatek podle § 477 čís. 9 c. ř. s., vydal-li soud písemně rozsudek (výrok) jiného znění, než jak byl ústně prohlášen, šlo-li o patrnou nesprávnost výroku rozsudku ústně prohlášeného a vada ta byla dodatečně v písemném vyhotovení rozsudku napravena.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 1010/33.)

P r o c e s n í s o u d zamítl žalobu na zaplacení . . . K č, o d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání a uznal podle žaloby. V písemně vyhotoveném rozsudku uvedl odvolací soud: Při vynášení rozsudku bylo jen zřejmým nedopatřením prohlášeno, že se odvolání nevyhovuje a v odpor vzatý rozsudek se potvrzuje. Že odvolací rozsudek byl usnesen tak, jak v písemném jeho vyhotovení jest uvedeno, je zřejmo i z toho, že vysloveno bylo při prohlášení rozsudku, že žalovaný jest povinen nahraditi žalobci útraty řízení odvolacího, jak v písemném vyhotovení rozsudku budou určeny do 14 dnů pod exekucí. Z celého odůvodnění prohlášeného rozsudku odvolacího bylo také zjevno, že žalobě bylo vyhověno. Byl proto nedopatřením prohlášený výrok rozsudku, že se odvolání nevyhovuje a rozsudek v odpor vzatý potvrzuje podle § 419 c. ř. s. opravit tak, že se odvolání vyhovuje a uznává podle žaloby jak uvedeno ve výroku písemného vyhotovení rozsudku.

Nejvyšší soud schválil tento názor.

Důvody :

Jest ovšem správné, že podle § 416 odst. 2 c. ř. s. je soud na své rozhodnutí vázán, jakmile je prohlášeno, z čehož plyne, že zásadní změna by pak nebyla přípustná. Než o takový případ tu nejde, když opravou z úřední moci do rozsudku samého pojatou bylo napraveno patrné nedopatření, totiž nesprávnost, která byla již při prohlášení rozsudku i stranám zjevná z toho, že útratový výrok a ústní odůvodnění celého rozsudku odpovídaly již při prohlášení onomu výroku, jaký je v písemném vyhotovení uveden. Nebylo tedy závady, aby odvolací soud onu patrnou nesprávnost opravil dodatečně i písemně.

Čís. 14358.

Právo věřitelů na oddělné uspokojení nezaniká již tím, že věřitelé ti přihlásili své pohledávky i jako osobní vyrovnací věřitelé.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 2536/34.)

O jmění žalobkyně bylo zahájeno dne 6. května 1933 řízení vyrovnací, které se skončilo jeho přijetím s 45% vyrovnací kvotou. K řízení tomu přihlásila i žalovaná svoji pohledávku nyní exekučně (vnucenou dražbou nemovitostí žalobkyně) vymáhanou a bylo jí na její žádost přiznáno pro tuto celou pohledávku hlasovací právo. Žalovaná hlasovala pro přijetí vyrovnání celou přihlášenou pohledávkou. Žalobyně tvrdíc, že žalovaná přijetím vyrovnání, pro které hlasovala, pozbyla svého oddělného práva a že její pohledávka do 55% zanikla a do 45% kvoty byla zastavena, domáhá se žalobou, by byla vyslovena nepřípustnost exekuce vnucenou dražbou nemovitostí pro tuto pohledávku vedené. **Nižší soudy** žalobu zamítly, **odvolací soud** z těchto důvodů: Žalované přísluší pro vymáhanou pohledávku na nemovitostech žalobkyně právo zástavní na základě žádosti žalované, došlé na soud dne 30. prosince 1932 a právo úkojné povolením exekuce nucenou dražbou těchto nemovitostí ze dne 2. ledna 1933 vzniklé. Vyrovnací řízení zahájeno bylo usnesením krajského soudu civilního v P. ze dne 9. května 1933 a jde tedy o právo, jež vzniklo před 60 dny před zahájením vyrovnacího řízení. Právo takto nabyté není podle ustanovení § 13 vyr. ř. zahájením vyrovnacího řízení dotčeno. Od této zásady není ve vyrovnacím řádu stanoveno odchylek, a nelze tedy z ustanovení jeho dovozovati, že věřiteli nepřísluší a že jeho pohledávka je podrobena vyrovnacímu řízení, jestliže knihovní zástavní právo anebo poznámka zahájeného dražebního řízení je v takovém pořadí, že věřitel nemůže býti vůbec uspokojen z nemovité věci. Vyrovnací řád po této stránce řeší pouze otázku přiznání hlasovacího práva oddělných věřitelů, ale tím nedotýká se materiální podstaty tohoto práva, neboť o tom, zdali dojde oddělný věřitel výkonem svého práva na oddělení nebo uspokojení úhrady své pohledávky a zda zůstává jenom odkázán na vyrovnací kvotu, nemůže v řízení